

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep

Oslo, 24. juni 2013
Ref: I935347/2//TOKA

0030 Oslo

HØRINGSUTTALELSE - FINANSDEPARTEMENTETS FORSLAG OM BEGRENSNING AV FRADRAG FOR GJELDSRENTER FOR SELSKAPER

Det vises til Finansdepartementets høringsnotat datert 11. april 2013 om begrensning av fradrag for gjeldsrenter når långiver og låntaker er nærstående.

1. FORSLAGET RAMMER FOR BREDT

Advokatfirmaet Wiersholm ser at det er behov for innføre regler for å begrense fradraget for rentekostnader mellom nærstående, særlig når det gjelder renter til utenlandsk kreditor. Vi har forståelse for at Norge ønsker å beskytte sitt skattefundament ved å motvirke at flernasjonale selskaper fradragsfører rentekostnader i Norge, mens renteinntekter kanaliseres til lavskatteland. Vi mener imidlertid at forslaget rammer langt videre enn nødvendig, og at det er behov for vesentlige justeringer i de foreslåtte reglene. Vi stiller spørsmål ved om ikke forslaget her er strengere enn det som følger av armlengdeprinsippet, og i så fall hva begrunnelsen er for dette.

Den foreslåtte regelen rammer alle selskaper som har lån mellom nærstående, ikke bare de selskaper som utnytter ulikheter i skattleggingen av renteinntekter mellom de enkelte land. Særlig selskaper som er i en oppstartsfase uten inntjening og selskaper som har lang investeringshorisont, vil rammes. Det er ikke slik at alle selskaper har drevet skatteplanlegging for å utnytte satsforskjeller mellom de ulike land. Forslaget til begrensingsregler kunne vært mer konkret utformet, i forhold til det egentlige formålet med begrensningen.

Det bør på denne bakgrunn vurderes om regelen skal innrettes mer konkret. Det bør uansett vurderes om en ikke i større grad skal knytte begrensningene til armlengdepris/markedsmessig rentenivå, eventuelt også ha sikkerhetsventiler som sikrer mot uheldige utslag av regelen.

Nedenfor følger våre kommentarer til forslaget.

2. REGNSKAPSMESSIG EBITDA ER Å FORETREKKE

Sentralt i vurderingen av gjeldsrentefradraget etter dagens regler er om rentebelastningen samsvarer med låntakers gjeldsbetjeningsevne. Gjeldsbetjeningsevnen er nært knyttet til selskapets kontantstrøm, gjerne uttrykt gjennom EBITDA (*Earnings Before Interest, Taxes, Depreciation and Amortization*). I forslaget tar Finansdepartementet utgangspunkt i at EBITDA gir uttrykk for gjeldsbetjeningsevnen, men i stedet for å velge den regnskapsmessige EBITDA som utgangspunkt for beregning av rentebegrensningen, legges det opp til at det er selskapets alminnelige inntekt etter tilbakeføring av skattemessige avskrivninger og netto rentekostnad som skal være utgangspunkt for vurdering av gjeldsbetjeningsevnen. Finansdepartementet har i sitt

forslag konstruert en skattemessig tilnærming til resultatbegrepet EBITDA som ikke reflekterer kontantstrømmen.

Valget av en skattemessig EBITDA i stedet for regnskapsmessig EBITDA kan synes lite gjennomtenkt. Et selskap som har underskudd til fremføring, store skattefrie inntekter som følge av fritaksmetoden eller et nullresultat som følge av avgitt konsernbidrag, vil få en lav alminnelig inntekt. For eksempel vil et selskap som kun har inntekter under fritaksmetoden, få en fradragsramme på 0, selv om selskapet både har en solid balanse og betydelige inntekter. Dette vil medføre en lav renteberegningsramme og et betydelig redusert gjeldsrentefradrag. Dette vil gjelde selv om selskapet har en betydelig regnskapsmessig EBITDA og utvilsomt har gjeldsbetjeningsevne. Store eksterne rentekostnader vil videre spise av fradragsrammen, og medføre at de interne rentene ikke kommer til fradrag. Videre vil effekten ved å avgi konsernbidrag bli redusert ved at avgitt konsernbidrag kan medføre redusert fradrag for rentekostnader for låntaker.

En regnskapsmessig EBITDA er et mål på kontantstrømmen i virksomheten, og derigjennom også et mål på gjeldsbetjeningsevnen. En regnskapsmessig EBITDA er derfor mer treffsikker enn det foreliggende forslag.

Det anbefales at departementet vurderer å benytte det regnskapsmessige EBITDA-begrepet i stedet for den foreslåtte løsning.

3. GJELDSBETJENINGSEVNE PÅ KONSERNNIVÅ BØR VURDERES

I konsernforhold vil ofte eksterne lån bli tatt opp av konsernspissen, eller et særskilt konsernselskap, som så låner midlene ut til øvrige selskaper i konsernet. Etter vår vurdering er forslaget for snevert når det ikke legges til grunn konsernbetraktninger ved vurderinger av gjeldsbetjeningsevne. Det vil være naturlig å vurdere rentebegrensning i lys av konsernets totale gjeldsbelastning og gjeldsbetjeningsevne, fremfor å vurdere hvert enkelt selskap for seg.

Alternativt kan en tenke seg at avskåret rentefradrag kan benyttes til fradrag i inntekt i andre konsernselskaper hjemmehørende i Norge, på samme måte som avgivelse og mottak av konsernbidrag utligner inntektsforskjeller innad i skattemessige konsern.

Departementet bes vurdere å innføre en regel som tar høyde for konsernets samlede evne til å betjene gjeld, eventuelt at et avskåret rentefradrag kan benyttes i andre konsernselskaper.

Begge alternativer kan vurderes som sikkerhetsventil, til anvendelse i konsernforhold.

4. PERSONLIG SKATTYTER SOM LÅNGIVER BØR IKKE OMFATTES AV FORSLAGET

Det stilles spørsmål ved hvorfor personlige aksjonærer skal omfattes som långiver under rentebegrensingsregelen. Personlig aksjonær som har fordring på selskap som vedkommende eier aksjer i, blir allerede ekstrabeskattet for renteinntekter utover normrenten, jf. sktl. § 5-22. Om selskapet skal få begrenset fradragsrett i tillegg, synes dette lite veloverveid.

Det foreslås at fysiske personer ikke skal omfattes av rentebegrensingsregelen.

5. DET BØR INNFØRES UBEGRENSET FREMFØRINGSRETT

Finansdepartementet foreslår å begrense fremføringsadgangen for renter som avskjæres, til 5 år. Denne begrensningen er ikke forståelig. Etter vårt syn bør fremføringsadgangen praktiseres på linje med underskuddsfremføring, dvs. at adgangen til fremføring ikke er tidsbegrenset.

Oppheves 5-årsregelen, kan det forsvares at eksterngjeld bruker av rentefradragsrammen. Oppheves ikke 5-årsgrensen, bør det revurderes om eksterne renter skal "spise av" fradragsrammen.

Det bes om at forslaget endres slik at adgangen til fremføring er ubegrenset.

6. 25 PST FRADRAGSRETT ER FOR LAVT

Finansdepartementet foreslår fradrag for 25 pst av den beregnede rentefradragsrammen. Det ser ut til at Norge velger å være strengere enn det begrensingsnivå andre land har lagt til grunn. Etter vår vurdering bør ikke Norge legge seg på et nivå som er strengere enn det andre land opererer med. En bør ved fastsettelse at en sjablonsats også se hen til hvordan denne vil henge sammen med armlengdeprinsippet.

Skatteproveny bør ikke være begrunnelsen for det foreslåtte nivå. En konsekvens av at Norge har høyere beskatning enn andre land, er at dette vil kunne påvirke investeringsnivået i Norge. Norge har foreløpig ikke redusert selskapsskattesatsen på 28 pst, selv om det i den varslede vekstpakken for næringslivet er signalisert en reduksjon av skattesatsen til 27 pst. Dette er uansett høyere enn andre sammenlignbare land. Også 25 pst grensen må vurderes i lys av selskapsskattesatsen.

Det foreslås at prosentsatsen settes høyere – for eksempel til 30 pst –, som er på nivå med andre sammenlignbare land.

7. TERSKELBELOPET BØR HEVES

Innslagspunktet er foreslått satt til NOK 1 million, og er strengere enn de terskelgrenser andre land har innført. Beløpet burde etter vår oppfatning være høyere. Terskelbeløpet bør også ses i sammenheng med den generelle skattesatsen i Norge, prosentsatsen for rentefradraget, og ikke minst armlengdebetraktninger.

Alle disse forhold tilsier etter vår oppfatning at terskelbeløpet bør heves. Det foreslås at det vurderes å sette en innslagspunkt tilsvarende EUR 1 mill.

8. FORHOLDET TIL SKATTEAVTALENES ARMLENGDEBESTEMMELSE BØR VURDERES

De fleste av Norges skatteavtaler inneholder en parallell til armlengdebestemmelsen i artikkel 9(1) i OECDs mønsterskatteavtale, som blant annet får anvendelse på lån mellom parter i interessefellesskap. I punkt 3 i kommentarene til artikkel 9(1) i OECDs mønsterskatteavtale følger at bestemmelsen legger begrensninger for anvendelsen av nasjonale regler om tynn kapitalisering:

"As discussed in the Committee on Fiscal Affairs' Report on "Thin Capitalisation", there is an interplay between tax treaties and domestic rules on thin capitalisation relevant to the scope of the Article. The Committee considers that:

a) the Article does not prevent the application of national rules on thin capitalisation insofar as their effect is to assimilate the profits of the borrower to an amount corresponding to the profits which would have accrued in an arm's length situation;

b) the Article is relevant not only in determining whether the rate of interest provided for in a loan contract is an arm's length rate, but also whether a prima facie loan can be regarded as a loan or should be regarded as some other kind of payment, in particular a contribution to equity capital;

c) the application of rules designed to deal with thin capitalisation should normally not have the effect of increasing the taxable profits of the relevant domestic enterprise to more than the arm's length profit, and that this principle should be followed in applying existing tax treaties."

Riktignok er ikke forslaget til ny sktl. § 13-2 utformet som en klassisk tynn kapitaliseringsregel, men derimot som en sjablonregel som begrenser fradragsretten for

renter på kontrollerte lån. Bestemmelsen får imidlertid bare anvendelse på kontrollerte lån og må derfor også holde seg innenfor de grenser som skatteavtalenes armlengdebestemmelser oppstiller. Norge kan ikke omgå disse begrensningene ved å utforme rentebegrensningsregelen som en sjablonregel i stedet for som en klassisk tynn kapitaliseringsregel. Dersom Norge for eksempel hadde utformet en regel som sjablonmessig begrenset skattyters fradragrett for betalinger for konserninterne vare- eller tjenestekjøp, ville dette åpenbart ha vært problematisk i forhold til skatteavtalenes armlengdebestemmelser. Det samme må gjelde en regel som sjablonmessig begrenser fradragretten for renter på kontrollerte lån.

På bakgrunn av ovennevnte bes departementet om å foreta en vurdering av hvorvidt forslaget til ny sktl. § 13-2 er i samsvar med armlengdebestemmelsen i Norges skatteavtaler.

9. Plassering av bestemmelsen

Rent lovteknisk kan det stilles spørsmål ved den foreslåtte plassering av bestemmelsen i sktl. § 13-2, idet sktl. § 13-1 har karakter av å være en generell bestemmelse, mens den foreslåtte bestemmelsen har karakter av å være en særregel.

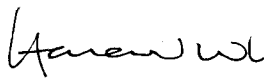
Et alternativ ville være å inndele skatteloven kapittel 13 i ulike underkapitler, på samme måte som skatteloven kapitlene 2, 4, 5, 6, 8, 10 osv.

- Første underkapittel kunne for eksempel få overskriften "generelle bestemmelser". I dette underkapittelet kan sktl. § 13-1 plasseres, samt eventuelle andre generelle bestemmelser som måtte vedtas i fremtiden.
- Andre underkapittel kunne for eksempel få overskriften "særlige bestemmelser for lån m.v.". I dette underkapittelet kunne den foreslåtte bestemmelsen bli plassert som sktl. § 13-10.

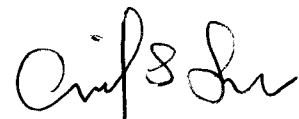
Gjennom en slik lovgivningsteknikk ville skatteloven kapittel 13 få en systematikk som samsvarer med skattelovens øvrige kapitler.

Departementet bes på dette grunnlag om å revurdere plasseringen av lovbestemmelsen.

for Advokatfirmaet Wiersholm AS

Harald Willumsen
hw@wiersholm.no

Bettina Banoun
bb@wiersholm.no

Arvid Aage Skaar
aas@wiersholm.no

Andreas Bullen
abu@wiersholm.no

for Nicolay Vold
niv@wiersholm.no